

NÝGGJÁRSRØÐAN

Hetta var felagsskapur, tá ið hann er bestur. Tá ið vit gerast ein sterk eind og stuðla hvør øðrum.

Latið okkum minnast tað í gerandisdegunum.

Tann einstaki hevur tørv á felagsskapinum, og felagsskapurin hevur tørv á tí einstaka.

Nú vit bert eru fáar tímar frá nýggja árinum, er stundin komin til at dvølja við tað, sum farið er, og tað, sum koma skal.

Seta vit kósina ímóti størri spjaðing og sundurlaðing?

Millum miðstaðarøkið og restina av landinum.

Millum tey alment løntu og tey í privatari vinnu.

Tey konservativu og tey liberalu.

Ella velja vit kósina, har vit sam-einast og royna at skilja hvør annan?

Og har vit sum minstamark virða hvør annan?

Tí virðingin - ella vantandi virðingin - ávirkar eisini næsta ættarliðið.

Og komandi ár, tá ið vit seta málmenning hjá børnum í miðdep-ilin, latið okkum tá minnast, hvussu tíðliga tey smáu byrja at endurtaka tey orð og spjældur, vit so óum-hugsað sleingja út.

Góðu føroyingar.

Fyri summi er tikkandi tíðin náðirík, tí hon spakuliga tekur okkum burtur frá tí, sum pínir.

Fyri onnur er tíðin náðileys, tí hon spakuliga førir okkum ímóti tí, vit óttast.

Men tá ið tað kemur til tíðina, hava vit einki vald.

Vit gera bert av, hvussu vit nýta avmarkaðu tíðina, okkum er til-lutað.

Mín vón er, at vit í komandi ári fara at standa saman í felagsskapinum, heldur enn at spjaðast í bólum.

At vit vera skjótari við tí góða orðinum.

Og at vit hugsa um ta stóru ávirkan, sum orð okkara hava - bæði á tey, vit royna at raka, tey, sum hoyra - og ikki minst okkum sjálv.

Í eini tíð, har vit hava allar hugsandi møguleikar, eiga vit fyrst og fremst at vera sonn. Reiðilig. Og søkja samanhaldið.

Eisini, tá ið vit eru ósamd.

Gott nýggjár, góðu føroyingar.

Gud signi Føroyar.

Aksel V. Johannesen

løgmaður

